

щери, ала единъ старецъ, неговъ близъкъ, го посъвѣтвалъ да почака още една година.

II.

Царьтъ се съгласилъ, ала прѣзъ тази година много притеглилъ. По-рано той не усѣщалъ какъ минавало врѣмето. Сега днитѣ и ношитѣ му се виждали безкрайни, грижи го сломили, развлѣченията му станали противни, и той нѣмалъ спокойствие.

Повикалъ той двѣтѣ си дъщери и ги замолилъ да разсѣятъ мжкитѣ му и го успокоятъ. Най-голѣмата го съвѣтвала къмъ вичко да се отнася спокойно и равнодушно, като се утѣшава, че има честъ и добро име. Другата му казвала да има търпѣние, като го увѣрявала, че додѣто човѣкъ има умъ, всичко може да понесе.

Ала думитѣ на царскитѣ дъщери не могли да утѣшатъ измжчения баща, а още повече го разядосали, и той ги пропждилъ.

Царьтъ вече не могълъ да спи, не могълъ да яде, застарѣлъ и отслабналъ. Тогава старецътъ, приятельтъ на царя, като видѣлъ, че царьтъ така може да умре, заповѣдалъ да впрегнатъ царската кола седнали въ нея, и поржчалъ да каратъ къмъ гората, дѣто била затворена най-малката царска дъщеря. Още не дошли до кжщичката ѝ, тѣ чули пѣсень и сладъкъ смѣхъ, които развеселили царя. Сърцето му почнало да бие по-силно.

— Кой пѣе и се смѣе тѣй сладко? запиталъ царьтъ.

— Твоята най-малка дъщеря, отговорилъ старецътъ.

Царьтъ заповѣдалъ да повикатъ дъщеря му и силно я прѣгърналъ. Той се убѣдилъ, че веселието е най-скжпото нѣщо на живота и далъ царството си на нея. Тя се омжжила за единъ бѣденъ момъкъ, винаги били весели, весели били и хората на царството ѝ. Царьтъ прѣживѣлъ още много врѣме и умрѣлъ съ усмивка на устата.